

I konsekvensanalysen henvises der til sammenhængen mellem virkeliggørelsen af direktivets mål og de strukturelle forandringer med henblik på at reducere andelen af kul som brændsel i energisektoren og på det kommunale boligområde. I konsekvensanalysen analyseres det imidlertid ikke specifikt, om gennemførelsen af tilsagnene i væsentlig grad vil berøre en medlemsstats valg mellem forskellige energikilder og den generelle sammensætning af dens energiforsyning. Dette er af væsentlig betydning; bekræftes det således, at dette valg er væsentligt berørt, betyder det, at EU-lovgiver skulle have udstedt det anfægtede direktiv på et andet retsgrundlag, nemlig på grundlag af artikel 192, stk. 2, TEUF, og ikke på grundlag af artikel 192, stk. 1, TEUF.

4. Tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet (artikel 5, stk. 4, TEU)

De sagsøgte institutioner har ikke taget hensyn til de betydelige samfundsmæssige og økonomiske omkostninger, som gennemførelsen af tilsagnene om reduktion af enkelte forurenende stoffer i perioden fra 2030 forårsager i Polen. Følgelig vil Polens gennemførelse af reduktionstilsagnene for 2030 og de følgende år kunne medføre betydelige negative samfundsmæssige og økonomiske konsekvenser. Omkostningerne med henblik på gennemførelsen af disse tilsagn vil kunne vise sig at være uforholdsmæssige i forhold til de forventede virkninger.

Den i direktivet foretagne fastsættelse af sådanne høje nationale emissionsreduktionstilsagn for 2030 og de følgende år er ikke åbenbart nødvendig for at nå de i direktivet fastsatte mål.

5. Tilsidesættelse af princippet om medlemsstaternes lighed (artikel 4, stk. 2, TEU) og princippet om den afbalancerede udvikling (artikel 191, stk. 3, fjerde led, TEUF, sammenholdt med artikel 191, stk. 2, TEUF)

De tilsagn om emissionsreduktion fra 2030, som er pålagt de enkelte medlemsstater, tager ikke hensyn til medlemsstaternes forskellige økonomiske situation og teknologiske og samfundsmæssige betingelser, herunder omfanget af investeringsbehovet i forskellige regioner i Unionen. Ved fastsættelsen af reduktionstilsagnene er der blevet anvendt en enhedsmetode, der ikke tager hensyn til de enkelte medlemsstaters reelle og forskellige økonomiske og samfundsmæssige situation.

Desuden har de sagsøgte institutioner i forbindelse med fastsættelsen af nationale emissionsreduktionstilsagn for 2030 og de følgende år for enkelte medlemsstater sandsynligvis ikke taget behørigt hensyn til, at en betydelig mængde af forurenende stoffer kommer ind over grænserne til nogle medlemsstater fra områder, der støder umiddelbart op til Unionen, hvilket fører til ulige behandling af medlemsstater, der grænser op til tredjelande, i forhold til medlemsstater, der ikke er berørt af problemet med tilførsel af forurenende stoffer, der stammer fra lande uden for Unionen.

⁽¹⁾ EUT 2016, L 344, s. 1.

Appel iværksat den 17. marts 2017 af Den Europæiske Union til prøvelse af dom afsagt af Retten (Tredje Udvidede Afdeling) den 10. januar 2017 i sag T-577/14, Gascogne Sack Deutschland og Gascogne mod Den Europæiske Union

(Sag C-138/17 P)

(2017/C 151/32)

Processprog: fransk

Parter

Appellant: Den Europæiske Union, repræsenteret af Den Europæiske Unions Domstol (ved J. Inghelram og Á.M. Almendros Manzano, som befuldmægtigede)

De andre parter i appelsagen: Gascogne Sack Deutschland GmbH, Gascogne og Europa-Kommissionen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Punkt 1 i den appellerede doms konklusion ophæves.
- Den af Gascogne Sack Deutschland og Gascogne i første instans nedlagte påstand om betaling af 187 571 EUR for det angiveligt lidte tab som følge af yderligere betalinger i forbindelse med bankgarantien ud over en rimelig periode forkastes som ugrundet.

— Gascogne Sack Deutschland og Gascogne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Til støtte for appellen har appellanten fremsat tre anbringender.

Det første anbringende vedrører en retlig fejl ved fortolkningen af begrebet årsagsforbindelse, idet Retten fastslog, at overskridelsen af den rimelige sagsbehandlingstid udgjorde den afgørende årsag til den hævdede materielle skade, som bestod i betaling af omkostninger til bankgaranti, mens det følger af fast retspraksis, at en virksomheds eget valg af ikke at betale bøden under sagen for Unionens retsinstanter udgør den afgørende årsag til betalingen af sådanne omkostninger.

Det andet anbringende vedrører en retlig fejl ved fortolkningen af begrebet skade, idet Retten afviste at anvende den samme betingelse, som den havde formuleret for så vidt angår den hævdede materielle skade i forbindelse med betaling af renter af bødebøbet, på den hævdede materielle skade i forbindelse med betalingen af omkostninger til bankgaranti, nemlig at sagsøgerne i første instans skulle godtgøre, at den økonomiske byrde, som var forbundet med denne betaling, var større end den fordel, som de kunne drage af ikke at betale bøden.

Det tredje anbringende om en retlig fejl ved fastlæggelsen af det tidsrum, hvori den hævdede materielle skade fandt sted, samt en begrundelsesmangel, idet Retten, uden at gøre rede for grunden til det, fandt, at det tidsrum, hvori den hævdede materielle skade, som bestod i betaling af omkostninger til bankgaranti, fandt sted, kunne være forskellig fra det tidsrum, hvori den havde fastslået, at den ulovlige adfærd, som angiveligt havde forårsaget denne skade, havde fundet sted.

Appel iværksat den 22. marts 2017 af Gascogne Sack Deutschland GmbH og Gascogne S.A. til prøvelse af dom afsagt af Retten (Tredje Udvidede Afdeling) den 10. januar 2017 i sag T-577/14, Gascogne Sack Deutschland og Gascogne mod Den Europæiske Union

(Sag C-146/17 P)

(2017/C 151/33)

Processprog: fransk

Parter

Appellanter: Gascogne Sack Deutschland GmbH og Gascogne S.A. (ved advokaterne F. Puel og E. Durand)

Den anden part i appelsagen: Den Europæiske Union, ved Den Europæiske Unions Domstol og Europa-Kommissionen

Appellanterne har nedlagt følgende påstande

- Den appellerede dom, der blev meddelt appellanternes rådgivere via e-Curia den 16. januar 2017, hvorved Retten, alt imens den anerkendte, at der forelå en tilsidesættelse af princippet om, at en retsafgørelse skal træffes inden for en rimelig frist i sagerne, der gav anledning til domme af 16. november 2011, Groupe Gascogne mod Kommissionen (T-72/06) og Sachsa Verpackung mod Kommissionen (T-79/06), og at appellanterne har lidt en økonomisk og ikke-økonomisk skade som følge af tilsidesættelsen af den rimelige frist, pålagde Den Europæiske Union at betale en utilstrækkelig erstatning, der ikke dækker den lidt skade, ophæves delvist.
- Der træffes endelig afgørelse i overensstemmelse med appellanternes påstande angående de finansielle kompensationer for den af appellanterne lidt økonomiske og ikke-økonomiske skade i henhold til Domstolens fulde prøvelsesret.
- Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Med det første anbringende har Gascogne anført, at idet Retten afslog at tildele en erstatning for den økonomiske skade, der var lidt i perioden før den 30. maj 2011 med den begrundelse, at den ikke kunne træffe afgørelse ultra petita, begik den en åbenbar retslig fejl i forbindelse med fortolkningen og anvendelsen af dette princip.